

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ετησίᾳ δρ. 8.—

Ἑξαμήνη » 4,50

Τριμήνη » 2,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ φρ. 10.—

Ἑξαμήνη » 5,50

Τριμήνη » 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐυριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 26 Δεκεμβρίου 1915

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 4

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ἔτσι ὁ Ἀγκλᾶς ἔμεινε μόνος μὲ τὴν Λουίζα. Βγῆκαν στὸν κήπο καὶ ἀρχίσαν νὰ συνομιλοῦν. Στὴν ἀρχὴ εἶπαν γιὰ πράγματ' ἀδιάφορα, ἀσήμαντα, γιὰ τὴν εὐχαρίστησι ἑξῆς πού ἔχει κανεὶς ὅταν κατοικῇ σὲ προάστειο, σὲ σπιτάκι σχεδὸν ἐξοχικόν, καὶ γιὰ τὴν ἡσυχίαν πού βρίσκεται ἐκεῖ, σχετικῶς μὲ τὸν θόρυβο καὶ τὸν συνωστισμό τῶν δρόμων τοῦ Παρισιῦ.

Ἀλλὰ κανεὶς ἀπὸ τοὺς δύο δὲν ἐπρόσεχε ἑξῆς πού ἔλεγε. Ὁ Ἀγκλᾶς προπάντων ἐφαίνετο πολὺ σκεπτικὸς καὶ εἶχε τὸν νοῦ του ὅλο στὸν δρόμο, πού τὸν ἔβλεπε ἀπὸ τὰ κάγκελα. Ὅα ἔλεγε πῶς κάποιον ἐπερίμενε. Ἀλλὰ ὁ τρόπος του, δὲν ἡμποροῦσε νὰ παρεξηγηθῇ, γιὰτὶ καὶ αὐτός, ὅπως ἡ Λουίζα, θάποροῦσε πῶς ὁ Σορὼ ἢ τουλάχιστον ὁ Ἐρρίκος δὲν ἐφάνη ἀκόμη.

— Τὸ σαββατὶ βράδυ ὁ ἀδελφός μου πάντα γυρίζει νωρίτερα, ἔλεγε ἡ Λουίζα. Ὅσο γιὰ τὸν μπαμπά, σήμερον εἶνε ἡμέρα πληρωμῶν καὶ φυσικά....

— Ναί, θὰ τὸν ἐκράτησε ἡ ἐργα-

σία του, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀγκλᾶς.

Ἐγείνε σιωπὴν, — μιὰ σιωπὴ πού ἐφάνερωνε, ὅτι οἱ νέοι ἐτοιμάζοντο νὰ ποῦν κάτι πρὸ σπουδαῖο.

Στὴ μοσχοβολισμένη ἡσυχίᾳ τοῦ ἀνοικτῆρου κήπου, ἀκούοντο ἀπὸ μακριὰ τὰ σφυρίγματα τῶν τρελῶν καὶ ἀπὸ πρὸ κοντὰ τὰ κελαδῆματα τῶν πουλιῶν. Κάπου-κάπου ἀντηχοῦσαν καὶ τὰ κρυστάλλινα γέλια τῶν μικρῶν κοριτσιῶν πού ἐπαίζαν στὸ δρόμο.

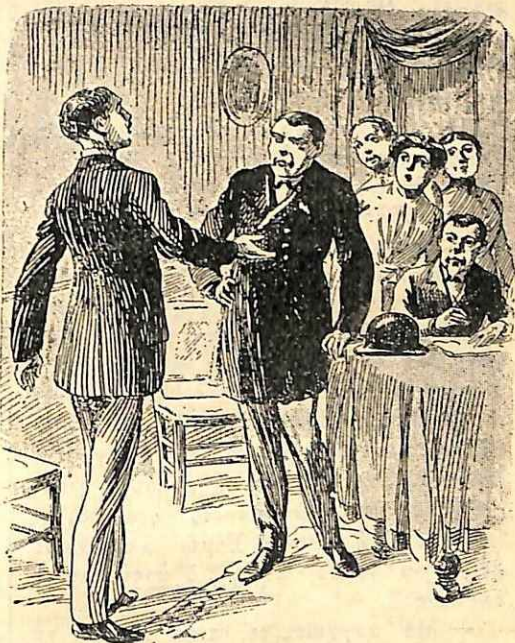
Ὁ Ἀγκλᾶς ἐνόμισεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὴ γλυκεῖα αὐτὴ ὥρα καὶ μὲ φωνὴ πού προσπάθησε νὰ τὴν κάμῃ πολὺ τρυφερή, ἀρχισε:

— Δεσποινὲς Λουίζα, μοῦ φαίνεται ὅτι μαντεύετε... τὰ αἰσθήματα πού τρέφω γιὰ σᾶς....

Τὸ κορίτσι ἐκοκλίνησε, ἀλλὰ δὲν ἀποκρίθηκε τίποτα. Καὶ ὁ Ἀγκλᾶς ἐξακολούθησε:

— Μπορῶ νὰ ἐλπίζω, ὅτι μιὰ μέρα θὰ συμμερισθῇτε τὰ αἰσθήματά μου καὶ θὰ μοῦ δώσετε τὴν ἀδεια νὰ ζητήσω τὴν χεῖρά σας ἀπὸ τὸν πατέρα σας, ὁ ὁποῖος, τὸ ξέρω καλά, εἶνε διατεθειμένος νὰ μοῦ τὴν δώσῃ;

Ἡ Λουίζα ἐτοιμάζετο νὰ ἀποκριθῇ. Ἐβλεπε ὅτι μιὰ πάλιν ἐγίνετο μέσα της καὶ ὁ νέος ἐπερίμενε μὲ αγωνία νὰ-

Εἶμαι ὁ Εὐτύχιος Ἀγκλᾶς ἀρραβωνιαστικὸς, τῆς δεσποινίδος... (Σελ. 30 στ γ.)

κούσῃ τί λόγια θὰ ἔδωκαν ἀπὸ τὰ χεῖλιά ἐκεῖνα, πού ἔτρεμαν διστακτικὰ.

Ἀλλὰ τὴν ἴδιαν στιγμὴν, ἐκτύπησε πάλιν τὸ κουδούνι τῆς καγγελοπορτας.

— Ὁ μπαμπᾶς καὶ ὁ Ἐρρίκος! ἐφώναξε ἡ κόρη τοῦ ταμῆα.

Κ' ἔτρεψε νανόειξη, χαρούμενη γιὰ τὴν παρένθεσι αὐτήν, πού τῆς ἐπέτρεπε νὰ ἀναβάλῃ λίγες ὥρες ἢ λίγες στιγμὲς τὸ μοιραῖο ἐκεῖνο «ναί», πού θὰ ἐπρόσερε χωρὶς νὰ θέλῃ...

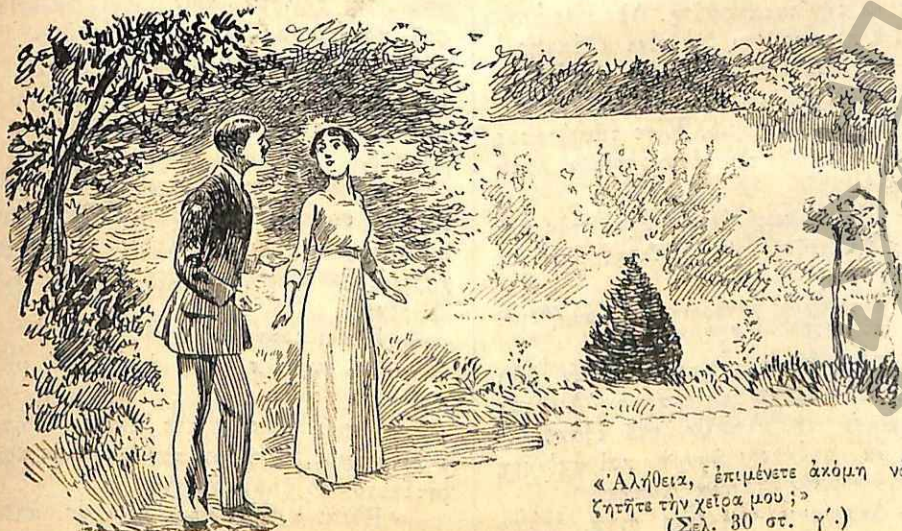
Δὲν ἦταν ὁ μπαμπᾶς. Ἦταν ὁ Ἐρρίκος, μαζί μὲ δύο ἄλλους ἀνθρώπους, πού ἐσοροῦσαν μαῦρα.

Μόλις ἀνοίξε ἡ πόρτα, ὁ μικρὸς ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τῆς ἀδελφῆς του καὶ τῆς ἔδωσε τὴν εἰδησιὴ μὲ λυγμούς:

— Ὁ μπαμπᾶς κατηγορεῖται γιὰ κλοπὴ 1.000 ἀγ. ἀδελφούλα μου!.. τὸν ἔχουν στὴ φυλακὴ!..

«Ἀλήθεια, ἐπιμένετε ἀκόμη νὰ ζητήτε τὴν χεῖρά μου;» (Σελ. 30 στ γ.)

(*) Ἦδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 22.

«Επειτα, ό ένας από τους δυο μαυρο-φόρους, με φωνή χαμηλότερη, επρόθεσε: — Είμαι άστυνόμος κ' έρχομαι έδω, δεσποινίς, να εκτελέσω ένα δυσάρεστο καθήκον.

* *

Η Λουίζα, γλωμή σαν πτώμα, δέν αποκρίθηκε λέξι. Χωρίς νάζιση το χέρι του αδελφού της, που εξακολουθούσε να σιγοκλαίη, ωδήγησε τους άστυνομικούς στο σαλονάκι του ισογείου, όπου έτρεξαν σε λίγο ό 'Αγκλάς και ή κυρία Σορώ. Ο άστυνόμος, αφού εκύτταξε τα πρόσωπα που τον περιτοίχιζαν, είπε στη μητέρα:

— Κυρία, σήμερα το απόγευμα, στην «Πιστωτική Τράπεζα», συνέδη κάτι τι σοβαρό: Έκλάσαν ένα εκατομμύριο και διακόσιες τόσες χιλιάδες φράγκα, από το ταμείο του συζύγου σας, και ό κ. Σορώ συνελήθη.

Η Έρρίκος δέν μπόρεσε να κρατηθί περισσότερο και, διακόπτων τον άστυνόμο, έφώναξε:

— Λάθος, μαμαρί! Το ξέρω εγώ γιατί ήμουν εκεί...ό μπαμπάς άρρώστησε...τόρα είνε καλλίτερα. Άναγκάσθηκαν να τον συλλάβουν για να τον ανακρίνουν, αλλά ή άθωότης του θα ποδειχθί. Να και το γράμμα που μου δώσε για σένα.

Ο μικρός έβγαλε τότε ένα μπιλιετακι, γραμμένο βιαστικά από τον ταμιά, που της έλεγε να μίην άνησυχή γιατί γρήγορα θα εφανερώνατο ή αλήθεια. Άλλ' ενώ ή κυρία Σορώ άπλωνε το χέρι, για να το πάρη, ό άστυνόμος επενέβη.

— Με συγχωρείτε, είπαί πρέπει να το διαβάσω πρώτα εγώ.

Πήρε το γράμμα από τα χέρια του Έρρίκου και αφού το κύτταξε γρήγορα, το έδωσε στη μητέρα.

Η κυρία Σορώ, μόλις έρριξε ένα βλέμμα σής πρώτες γραμμές, έπεσε στην πολυθρόνα της, όπως στα μυηστορήματα που εδιάβαζε, κ' άρχισε να κλαίη και να ξεφωνίζει τόσο δυνατά, ώστε οι γείτονες, που κάτι είχαν υποπτευθί, βλέποντες τον Έρρίκο έπιστρέφη να στο σπίτι κλαμένες, άνάμεσα σε δυο άστυνομικούς, έτρεξαν να μάθουν τι συμβαίνει.

Ο ένας κατόπι του άλλου, από την καγγελοπορτα που είχε μείνη ανοικτή, μπήκαν: ή κυρία—Πασχαλίνα, γριούλα ζωηρή και μικροκαμωμένη, με τρία σκυλιά στην άγκαλιά της, που δέν τάπεχωρίζετο ποτέ ή κυρία Άρμάνδου, χήρα κάποιου ποιητού, που ήταν μία φορά διάσημος, κ' ό αντίκρυός παπουτσής, μ'έν άτελείωτο παπούτσι στο χέρι.

Όλοι οι γείτονες τελοςπάντων, τόσο από περιέργεια, όσο κ' από ενδιαφέρον για την οικογένεια Σορώ, που ήταν

γνωστή κ' αγαπητή στη γειτονιά, πλημμύρισαν το σπίτι.

Οι άστυνομικοί έκριναν καλό νάζισουν την κυρία Σορώ, που εξακολουθούσε να ξεφωνίζει, ετής φροντίδες των γειτονισσών, που ήξευραν καλλίτερα από νεύρα, κ' ό ένας από τους δυο, άποτεινόμενος στον Έρρίκο και στον Άγκλάς, είπε:

— Μας συνοδεύετε, κύριοι;... Έχω διαταγή να έρευνήσω το σπίτι.

Ο Άγκλάς ένευσε ότι δέν ήταν του σπιτιού κ' έδειξε τον Έρρίκο. Ο μικρός τότε προηγήθη, οι δυο άστυνομικοί τον ακολουθούσαν κ' άνέβηκαν μαζί στο επάνω πάτωμα. Τα βήματά των ακούσθηκαν κατόπι 'ς όλα τα δωμάτια.

Έν τώ μεταξύ, ή κυρία Σορώ, για να γλυτώση από τα μπουκαλάκια που της έβαζαν οι γειτόνισσες στη μύτη, και από τα νερά που την άνάγκαζαν να κα-

«Δέν μου χρειάζεται μπαμπάς, γιατί έχω!»

πίνη—έκρινε κιόλα, ότι αρκετά βάσταξαν τα νεύρά της, —άρχισε να συνέρχεται.

— Δέν είνε αλήθεια! έφώναζε τώρα, σπρώχνουσα την κόρη της, που προσπαθούσε να την καταπραύνη. Δέν είνε αλήθεια! ό άντρας μου δέν είνε κλέπτης!

— Μα βεβαίωςτα που δέν είνε! συμφωνούσαν προθύμως οι γείτονες. Έμεις τον ξέρομε τον Σορώ. Είνε τιμιώτατος άνθρωπος, που τον ένοχοποιούν κατά λάθος.

— Τέτοια συμβαίνουν συχνά ετής μεγάλες Τράπεζες, που κυκλοφορεί τόσος παράς.

— Πάντα όμως φανερώνεται ή αλήθεια.

Ενώ οι γείτονες παρηγορούσαν έτσι τη δυστυχισμένη μητέρα, ό Άγκλάς επλησίασε την Λουίζα, που εξακολουθούσε να στέκεται ψυχρή και ακίνητη σαν ένα ωραίο άγαλμα Λύπης.

— Δεσποινίς, της είπε σιγά, βεβαι-

ωθήτε, ότι το δηστύχημα που σάς πληττει, το θεωρώ σαν δικό μου. Όσο σεΐς, άλλο τόσο λυπούμαι κ' εγώ.

— Σας ευχαριστώ, κύριε, άποκρίθηκε ή κόρη του Σορώ.

Και με ύψος θλιβερά σαρκαστικό, επρόθεσε:

— Τα πράγματα άνέλαβαν νάπαντήσουν, αντί για μένα, στην έρώτησι που μου κάματε προτήτερα. Έννοείται, κύριε Άγκλάς, ότι ή κόρη ενός ανθρώπου που συνελήθη ως κλοπή, δέν μπορεί να γίνη σύζυγός σας.

— Και γιατί όχι; ρώτησε ό νέος ζωηρά.

Με την απάντησιν αυτή που δέν την επερίμενε καθόλου, ή Λουίζα Σορώ άλλαξε τρόπο άμέσως. Τα ωραία της μάτια, σκληρά ως εκείνη τη στιγμή κ' έθροικά, εκύτταξαν τον Άγκλάς ήμερώτερα.

— Αλήθεια, είπεν εκπληκτική, επιμένετε ακόμη και τώρα να ζητήτε την χειρά μου;

— Ναί! άποκρίθηκε ό νέος σταθερά. Δέν είμαι από κείνους που τους τρομάζουν τα δυστυχήματα. Άλλά ό,τι κ' έν συμβαίνει, δέν είσθε σεΐς υπεύθυνη δια το έγκλημα που έκαμε ό πατέρας σας—κ' αν δηλαδή υποθέσουμε, ότι το έκαμε, που δέν το πιστεύω ποτέ. Γι' αυτό σας παρακαλώ, σάς το ζητώ ως χάρη, και τώρα, περισσότερο από πρίν, να δεχθίτε την πρότατί μου και να μου δώσετε το δικαίωμα να σας προστατεύω, και σάς και τον μικρό σας αδελφό Έρρίκο.

Τα ευγενικά αυτά λόγια άγγιξαν την καρδιά της Λουίζας Σορώ. Αισθάνθηκε τη μεγαλύτερη τύψη, γιατί, ως τότε, έκρινε τόνον άσχημα εκείνον, που φανέρωνε τώρα μία τέτοια ευγένεια αισθημάτων. Και άμέσως το έδωσε το χέρι της.

— Ευχαριστώ, έπιθύρισε' αφού το θέλετε τόσο...δέχομαι και σάς ευχαριστώ!

Την στιγμή εκείνη ή σκάλα έτριξε από τα βήματα των άστυνομικών, που κατέβαιναν με τον Έρρίκο. Ο πρώτος κρατούσε μία πετσέτα γεμάτη χαρτιά.

— Είνε τίποτε 'ς αυτό το δωμάτιο; ρώτησε.

Και αφού βεβαιώθηκε μ' ένα βλέμμα, ότι στο σαλονάκι του ισογείου δέν ήταν κανένα έπιπλο, που μπορούσε να έχη χαρτιά, ξαναρώτησε άποτεινόμενος στον Έρρίκο:

— Πόσοι κατοικούν έδω;

— Η μητέρα μου, ή αδελφή μου κ' εγώ.

— Και ό κύριος ποιος είνε; ρώτησε ό άστυνόμος, δείχνων τον Άγκλάς που έστέκετο στο πλάι της Λουίζας.

— Είμαι ό Ευτύχιος Άγκλάς, άπο-

κρίθηκε δυνατά ό νέος, ό άρραβωνιαστικός της δεσποινίδος.

Εκπληξες γενική. Οι γείτονες εκυτάχθηκαν και κρυομίλησαν. Και λίγο έλειψε να ξαναπάσουν νεύρα την δυστυχισμένη κυρία Σορώ.

— Πώς; είπε σιγά-σιγά στη Λουίζα ό Έρρίκος, εκπληκτος και κάπως δυσχεσσημένος' ό κύριος Άγκλάς είνε άρραβωνιαστικός σου και δέν μου το είχες πη;...

— Είνε μόνον πρό πέντε λεπτών, αδελφούλη μου! άποκρίθηκε ή δεσποινίς Σορώ.

— Ναί, έξηγήσε τότε ό Άγκλάς, χαϊδεύων στοργικά το κεφάλι του παιδιού. ή αδελφή σου, μικρέ μου φίλε, μου έδωσε πρό όλίγου το δικαίωμα νάνήκω ετήν οικογένειά σας. Έτσι θά είμεθα περισσότεροι και ισχυρότεροι, για να υπερασπισθούμε τον μπαμπά σου.

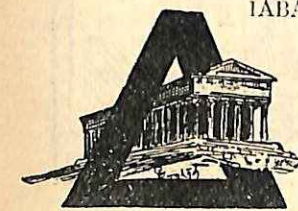
Ο άστυνόμος έκοψε άποτόμως την συγκινητική αυτή σκηνή, λέγων με όλη του την σοβαρότητα:

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΔΟΚΙΜΗ

Άγαπητοί μου,

έκλεψε μία μετοχή 115 δραχμών. Οι κύριοί του όμως, επειδή τον είχαν για πολύ τίμιο παιδί, έδίσταζαν να πιστεύσουν ένα άλλον υπάλληλο του μαγαζιού που ισχυρίζετο, ότι ό μικρός ήταν ό κλέπτης. Και πρίν του πούν τίποτε, πρίν τον ανακρίνουν, άπεφάσισαν να δοκιμάσουν την τιμιότητά του, για να βεβαιωθούν. Πράγματι, άφισαν επίτηδες στο πάτωμα μίαν άσημένια δραχμή. Ο μικρός την είδε, ένόμισε πως είχε πέση τυχαίως και την έτσέπωσε. «Μήν είδες μία δραχμή;» — «Όχι. — Τώρα, που άνοιξε το μαγαζί και σκούπισες, δέν βρήκες κάτω μία δραχμή;» — «Όχι, τίποτα. — Άμ, αυτή ή δραχμή που έχεις ετήν τσέπη σου, τί είνε; — Αύτη...αύτη.. μου την έδωσε χθές πουργουρά ένας πελάτης. — Ψεύταρε! είνε ή δραχμή που βρήκες χάρω. Την άφισαμε επίτηδες για να σε πιάσωμε. Δέν είσαι τίμιο παιδί. Φέρε δώ γρήγορα και τη μετοχή που έκλεψες!»

Ο μικρός εξακολούθησε κάμψη όρα νάνήκω, αλλά στο τέλος έβαλε τα κλάματα και ώμολογησε.

— Από το ταχυδρομείο!

— Περίεργο! έκαμε ό κύριός του. Έχουν ακόμη τέτοια γραμματόσημα στο ταχυδρομείο;

Μπρέ! μίην-τάλλαξαν, μίην έκαμαν νέα και δέν το πήρε χαμπάρι ό μικρός;...

— Γιατί; έκαμε ζωηρότερα' αφού μου δωσαν, έχουν. Άλλά ξερετε....

— Αδύνατο! τον έκοψε ό κύριός του, αυτά δέν τάγόρασε από το ταχυδρομείο!...

— Μα ναί, υπέλαβε συγχυσμένος ό

Η δοκιμή αυτή, όπως την διαβάζω στην εφημερίδα, μου θυμίζει τώρα μίαν άλλη. Πολύ έμπνύτερη όμως και μ' άποτέλεσμα πιό θετικό. Έγινε μιά φορά στο γραφείο ενός περιοδικού, όπου έργαζόμουν κ' εγώ. Ο ύποπτος ήταν πάλι ό μικρός υπηρέτης, ένας παιδάκι έννεντα χρονών, με τόσο μεγάλη κ' έμπνη μάρτια, που του σκέπαζαν όλα τάλλα του χαρακτηριστικά. Τετραπέρατος ό διαβολάκος. Άλλά δέν άζινε γραμματόσημο, —έννοείται άσφράγιστο.

Ήταν δα και το μόνο πράγμα που μπορούσε να κλέβη στο γραφείο ενός περιοδικού, όπου βοηθούσε μάλιστα και 'ετή διεκπεραιώσει. Έπαιρνε από λίγα-λίγα, τα φύλαγε καθαρά και άμα γίνονταν πολλά, τα εξαργύρωνε με τον ακόλουθο τρόπο: Ο κύριός του τον έστελνε στο ταχυδρομείο νάγοράση γραμματόσημο. Έκαμε τότε ένα περίπατο ως εκεί και, γυρίζοντας, παρουσίαζε, μαζί με τάγορασμένα, κ' εκείνα που είχε κλέψη κ' έτσέπωνε τάνάλογα λεπτά. Τα ξαναπλούσε δηλαδή στον κύριό του.

Το κέρδος τον έγλύκανε και σιγά-σιγά έφρασε να κλέβη όλοκληρες λουρίδες γραμματοσήμων. Ο κύριός του έπιτέλους το κατάλαβε και τον ύποπτεύθηκε. Έπειδή όμως, άν τον ρωτούσε, θά το ήρνεϊτο, έσκέσθηκε να του στήση μιά παγίδα και να τον τσακώση. Μία μέρα λοιπόν, —αφού έννοείται έλαβε τα κατάλληλα μέτρα, —τον έστειλε να του αγοράση μίες δραχμής πεντάλεπτα. Ο μικρός, κατά την συνήθειά του, έξεχώρισε από τα κλεμμένα του είκοσι πεντάλεπτα και τα παρουσίασε γ' αγοράσμένα τάχα εκείνη τη στιγμή. Άλλά τότε είδε με κάποια άνησυχία, ότι ό κύριός του, άντι να τα μετρήση απλώς και να τα ρίξη στο κουτί, τα κράτησε στα χέρια του και τα παρητήρησε με προσοχή.

Ο μικρός έκαμε να φύγη, αλλά ό κύριός του τον έκράτησε.

— Για στάσου, του είπε. Από που αγοράσες αυτά τα γραμματόσημα; «Ότι κάτι έκτα κ' το συνέδαινε, ό μικρός τετραπέρατος το κατάλαβε άμέσως. Και, χωρίς να ξέρη τί ήταν αυτό ακριβώς, έγινε κατακόκκινος. Άλλ' άποκρίθηκε ζωηρά:

— Από το ταχυδρομείο!

— Περίεργο! έκαμε ό κύριός του. Έχουν ακόμη τέτοια γραμματόσημα στο ταχυδρομείο;

Μπρέ! μίην-τάλλαξαν, μίην έκαμαν νέα και δέν το πήρε χαμπάρι ό μικρός;...

— Γιατί; έκαμε ζωηρότερα' αφού μου δωσαν, έχουν. Άλλά ξερετε....

— Αδύνατο! τον έκοψε ό κύριός του, αυτά δέν τάγόρασε από το ταχυδρομείο!...

— Μα ναί, υπέλαβε συγχυσμένος ό

μικρός, αυτό ήθελα να σάς πώ. Σήμερα δέν τάγόρασα από τούτη-δω τη θυρίδα, άλλ' από την άλλη εκεί- κάτω.

— Ποιάν άλλη;

— Την άλλη, εκεί κάτω, όχι από τούτην-έδω... Άπό κείνη την άλλη!...

Τα μάτια του έβγαζαν φλόγες και τα χεράκια του έδειχναν δεξιά κ' άριστερά. Άγωνίζονταν τώρα να θολώση τα νερά, αλλά χωρίς να έχη πιό μεγάλες έλπίδες, ότι θά κατόρθωνε τίποτα. Πώς και γιατί ακριβώς, δέν τώξερε ακόμη' κα- ταλάβαινε όμως πως ήταν χαμένος. Κ' εξακολουθούσε σαν σε παραλήρημα:

— Όχι από τούτην έδω... από κείνην εκεί κάτω!...

Τον άζισε ό κύριός του λίγες στιγμές 'ς αυτή την κομικοτραγική άγωνία, — τον έκανε πούστο κ' αυτός, σά νάδλεπε κανένα ποντικάκι, τόσο έμπνη όσο λαίμαργο, πιασμένο ετή φάκα, νάγωνίζεται να φύγη, αλλά που! — κ' έπιτέλους τον έκοψε όριστικώς:

— Αυτά τα γραμματόσημα, κατέργαρε, του είπε, δέν τάγόρασες ούτε από τ' αύτη-νέ-δω ούτε από κείνη-ν-έ-κ' ά τ' ά τ' ά. Άλλά τα έκλεψες από το κουτί της διεκπεραιώσεως. Νά, εγώ τα είχα σημαδέψη. Έλα να τα ρίξεις!...

Και του έδειξε τα γραμματόσημα από πίσω. Ο μικρός έσκυψε ζωηρά και τότε μόνον είδε με τρόμο κάτι λεπτές, δυσδιάκριτες γραμμές με μολύδι, επάνω ετή γόμα. Ο κύριός του, για να τον τσακώση, έχαράκωσε της λουρίδες των γραμματοσήμων, πρίν της δώση ετή διεκπεραιώσει.

Τίποτε πιό δέν μπορούσε να σκεπάζη τον κλεφτήκο. Έβάλε τα κλάματα κ' άρχισε να φωνάζη πώς... του πονεί το κεφάλι του. Ήταν πιό ή έμολογία.

Άλλ' αυτή ή δοκιμή, αυτό το πιάσιμο στη φάκα, του έκαμε τόσο μεγάλη έντύπωσι, — έ, ήταν και έντεκα χρονών παιδί, — ώστε από τότε δέν ξανάκλεψε ούτε καμτίνα. Σήμερα ό μικρός εκείνος υπηρέτης είνε ένας καλός νέος, ένας ικανός και τιμιώτατος έργάτης. Έπώθηκε με μιά έμπνη δοκιμή.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Δυο κόσμους στην Ακρόπολι ξανοίγει όποιος αναίβει

Ο πρώτος στα ουράνια

Λες να ύψωθί γυρεύει

Στέκεται ό άλλος ταπεινός

Και λυπημένος είνε...

Λέγεται ό πρώτος Παρθενών,

Ο δεύτερος Αθήναι.

+ ΕΛΙΣΑΒΕΤΙΟΣ ΜΑΡΤΙΝΕΓΚΟΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

— Κρύψου εκεί μέσα στην τουαλέτα μου! είπε σιγά ο μαρκήσιος προς τον νέον· καλλίτερα να μη σε ιδώ εδώ ο κ. Χόλκερ. Θά λούσης τί θά μου πῇ καὶ θά ἔχῃς ἔστι ἀπάντησι εἰς τὴν ἐρώτησίν σου.

— Κύριε μαρκήσιε, ἀντήχητε πάλιν ἡ φωνὴ τοῦ Ἀμερικανοῦ. Θὰ μετρήσω τρία καὶ θὰ σπάσω τὴν πόρτα. Ἐνα!...

— Ἀμέσως! ἀμέσως, μίστερ Χόλκερ! ὀρίστε! εἶπεν ὁ κ. Δερινύ, ἀνοίγων τὴν θύραν.

— Ἡ Νέλλη, ἤρχισεν ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ χωρὶς προλόγους, ἡ ἀγαπητὴ μου κόρη, δὲν ἐννοεῖ νὰ πιστεῖται... ἐκεῖνο ποῦ εἶπατε πρὸ ὀλίγου. Τῆς ὑποτέθηκα νὰ σὰς ζητήσω ἐξηγήσεις. Ἐγώ, τί νὰ σὰς πῶ, κόδιω τὸ κεφάλι μου, ὅτι ὁ νέος τ' ἐντὶ λευκῶν ποῦ σὰς ἐλύτρωσε ἀπὸ

ὁποῖον τίποτε δὲν ἐκπλήττει, εὔρεν αὐτὸ τὸ σχέδιον μεγαλοφυῆς.

— Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ κ. Βωτιέ δὲν πρέπει νὰ μάζη τίποτε... οὔτε κανεῖς ἄλλος, ἐκέλευσεν ὁ Μωρίς Ζιλλάρ.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Ἀμερικανὸς, φεύγων ἡτυχὺς καὶ εὐτυχῆς· ἕνα πρόσωπον ἀκόμη πρέπει νὰ τὸ μάζῃ. Ἀλλὰ μόνον ἕνα!

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ μαρκήσιος εἰς τὸν Μωρίς, ἀμα ἐξηλθεν ὁ φίλος τοῦ ἐμάντευσας τὸ μαρτύριον ποῦ ὑπέφερα, ὅταν ἤκουσα τὸν κ. Χόλκερ νὰ μιλᾷ πρὸς τὴν εἰλικρινείαν μου. Καλλίτερα εἶπαι!.. Ὁ κ. Χόλκερ θὰ κρατήσῃ τὸ μυστικόν μας...

— Καὶ τὸ ἄλλο πρόσωπο ποῦ θὰ τὸ μάζῃ, ἐπίσης! ἀπεκρίθη ὁ Μωρίς κοκκινίζων. Δὲν ἀκούσατε τί εἶπε τῇ στιγμῇ ποῦ ἔφραγε;

— Ναί, ἄλλως τε ἡ μίς Χίλκερ οὐδέποτε ἀμείβετο...

— Τώρα ὅμως θὰ βεβαιωθῇ ἐντελῶς! συνεπέραναν ὁ Μωρίς Ζιλλάρ.

Τὴν ἐπαύριον, εἰς τὰς δύο, ὁ μαρκή-

σιος, βασιζόμενος πολὺ εἰς τὴν μαρτυρίαν τοῦ κ. Σαρπαντιέ.

— Θέλετε νὰ ἰδῇτε τὸν φυλακισμένον ἀμέσως; ἠρώτησεν ὁ διευθυντής.

— Ἄν τὸ ἐπιτρέπεται, ναί...

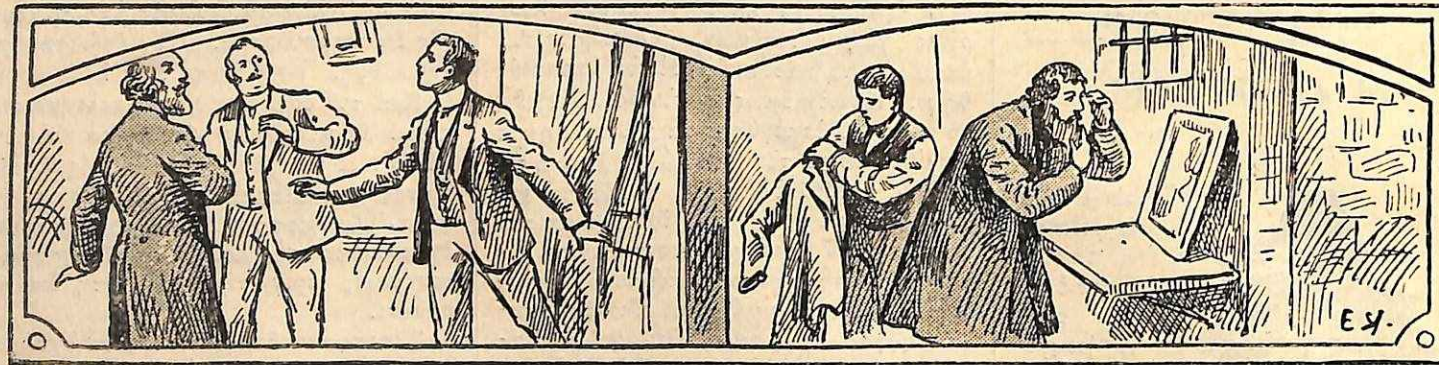
— Πολὺ εὐχαρίστως. Δὲν ἀρνούμεθα ποτὲ τὴν ἐπίσκεψιν εἰς τοὺς συγγενεῖς τῶν καταδικῶν. Ἐστὶ δὲν γίνεται καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν;

— Ἀπαράλλακτα! ἀπεκρίθη ὁ δῆθεν δικηγόρος Σαρπαντιέ, εἶνε ὁ νόμος.

— Περᾶστε λοιπόν, κύριοι. Ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ θὰ σὰς συνοδεύσῃ.

Μετὰ δύο λεπτά, τὸ κελλίον τοῦ «Ρ» ἠνοιχθὲν καὶ εἰσῆλθεν ὁ μαρκήσιος Δερινύ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ φίλου του.

Συνήθως, ὁ φύλαξ παρίστατο κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν. Ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν, γνωρίζων καλῶς τὴν ἡμερότητα τοῦ καταδικῶν, μὴ εὐρίσκων ἄλλως τε καὶ καμμίαν εὐχαρίστησιν νὰ παρακολουθήσῃ μίαν συνομιλίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἐννοοῦσε λείειν, (ὅλοι ὠμιλοῦσαν γαλλικά,) ὁ φύλαξ ἐπωρελίσθη τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ καπνίσῃ ἕνα σιγαρέττο εἰς τὴν αὐλήν.

τὴν συμφορὰν τῶν Ἀνικητῶν, εἶνε τὸ τιμιώτερον παιδί τοῦ κόσμου... Μοῦ φαίνεται τόσο παράξενο αὐτὸ ποῦ εἶπατε! εἶνε ὡς νὰ ἤκουα, παραδείγματός χόριν, ὅτι ὁ κ. μαρκήσιος Δερινύ δὲν εἶνε εἰλικρινής.

Ὁ μαρκήσιος ἐρρίχσεν. Ὁ Μωρίς Ζιλλάρ ἐμάντευσεν τὴν φοβερὰν πάλιν, ἡ ὁποία συνεκροτεῖτο ἐντός του καὶ ἔξαφνα, μὴ δυνηθεὶς πλέον νὰ κρατηθῇ, ἀπεφάσισε νὰ συντομεύσῃ τὸ μαρτύριον τοῦ εὐγενεῖς προστάτου του.

Ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς τουαλέτας, παρενέβη μετὰ τῶν δύο ἀνδρῶν καὶ μετ' ἐκείνων ἀπὸ συγκίνησιν φωνήν, εἶπε:

— Ἀς ποῦμε ὅλη τὴν ἀλήθειαν στὸν μίστερ Χόλκερ, κύριε μαρκήσιε! Δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἐννοήσῃ καὶ νὰ ἐπιδοκιμάσῃ...

Με ὀλίγα λόγια, ὁ Ἀμερικανὸς ἔγεινεν ἐνῆμερος τοῦ σχεδίου, τὸ ὁποῖον εἶχε καταστρώσῃ ὁ Μωρίς Ζιλλάρ, διὰ νὰ ἐπανακτήσῃ ὁ μαρκήσιος τὰς ἐπιστολάς του, καὶ καθὼς προεῖδεν ὁ νέος, ὁ κ. Οὐίλλιαμ Χόλκερ, ὡς ἄνθρωπος, τὸν

σιος Δερινύ ἐξήρχετο κρυφίως ἀπὸ τὸ Βασιλικὸν Ξενοδοχεῖον, μαζὶ μ' ἕνα ἡλικιωμένον κύριον, ὁ ὁποῖος εἶχε στακτιά γένεια, ἐφοροῦσε μαύρην ἐνδυμασίαν καὶ ἐκρατοῦσε δευτερεύον χαρτοφυλάκιον ὡς δικηγόρος.

Ἐφθασαν εἰς τὴν φυλακὴν. Ἐκεῖ ὁ μαρκήσιος, ζητήσας τὴν ἀδειαν νὰ ἐπισκεφθῇ διὰ τελευταίαν φορὰν τὸν φυλακισμένον, συνωμίλησεν ὀλίγον μετ' αὐτοῦ διευθυντὴν καὶ τῷ παρούσῃ τὸν φίλον τοῦ Ροβέρτου Σαρπαντιέ, δικηγόρον εἰς τὴν Ρουένν.

— Ὁ φίλος μου, εἶπε, ἐγνώριζε πολὺ τὸν Μωρίς Ζιλλάρ, τότε ποῦ εἰργάζετο εἰς τὸ χρυσοχοεῖον τοῦ κ. Βωτιέ, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἤμπορέτῃ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ταυτότητα τοῦ φυλακισμένου.

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ διευθυντής.

— Ὅσον καὶ ἂν ὁμοιάζουν οἱ δύο νέοι, θὰ ἔχουν πάντα κάποια διαφορὰ εἰς τοὺς τρόπους, εἰς τὴν ὁμιλίαν, καὶ τὴν διαφοράν αὐτήν, ὅσον μικρά καὶ ἂν εἶνε, θὰ τὴν ἀντιληφθῇ ἕνας ποῦ τοὺς ἐγνώρισε καλὰ.

— Δι' αὐτὸ καὶ ἐγώ, ὑπέλαβεν ὁ μαρκή-

σιος, εἶπε εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ «Ρ» ὁ κύριος μετὰ στακτιά γένεια.

— Ὁ Μωρίς! ἐψιθύρισεν ὁ φυλακισμένος.

— Ναί. Θὰ φορέσετε τὰ ρούχά μου καὶ μετὰ δέκα λεπτά σεῖς θὰ βγῆτε ἀπὸ δώ-μετά μετ' αὐτὸν κ. Δερινύ.

— Καὶ σεῖς;

— Ἐγώ, ἐννοεῖται, θὰ φορέσω τὰ δικά σας καὶ θὰ πάρω τὴ θέσιν σας.

— Γιὰ τελευταία φορὰ, εἶπε τότε ὁ μαρκήσιος, τοῦ ὁποῖου ἡ φωνὴ ἔτρεμεν ἀπὸ συγκίνησιν· γιὰ τελευταία φορὰ, Ροβέρτε, ρώτησε καλὰ τὴ συνείδησί σου καὶ ἰδὲς ἂν εἶσαι ἔτοιμος νὰ κάμῃς ὅτι ὑπεσχέθης.

— Ἐντελῶς! ἀπεκρίθη ὁ φυλακισμένος. Σὰς ὑπεσχέθην τὰ γράμματα θὰ τὰ ἔχετε.

— Ἐμπρὸς λοιπόν, ἐψιθύρισεν ὁ μαρκήσιος, ἄς δοκιμάσωμε· γιατί, ἐννοεῖται πάντα, δὲν θάνακτῃς τὴν ἐλπίδα τὴν ἐλευθερίαν σου, παρὰ ἀφοῦ παραδώσῃς τὰ χαρτιά.

— Σύμφωνοι.

— Ἀς μὴ χάνωμε καιρό, ἐπενέβη ὁ

Μωρίς, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐκδυθῇ νά, στὸ χαρτοφυλάκιό μου ἔχω κρατήσῃ. Ἄσπρη πάστα καὶ ἕνα καθρεπτάκι, ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ κάμωμε ἕνα κεφάλι ὁμοιομετὲς δικό μου. Τὰ στακτιά γένεια θὰ συμπληρώσουν κατόπι τὴ μεταμόρφωσιν.

Ὁ «Ρ» ἤρπασε τὰ πράγματα ποῦ τοῦ ἔτεινεν ὁ νεαρὸς ντέτεκτιβ καὶ γρήγορα-γρήγορα, κυττάζων εἰς τὸν καθρεπτήν, ἔκαμε τὸ κεφάλι τοῦ ψευδο-Ροβέρτου Σαρπαντιέ. Κατόπιν ἐφόρεσε τὴν μαύρην ρεδιγκόταν ποῦ εἶχε βγάλῃ ὁ Μωρίς, ἐνῶ αὐτὸς ἐφοροῦσε τὴν ἀπὸ χονδρόπανον στολὴν τοῦ καταδικῶν.

— Προσοχὴ! ἔκαμεν ἔξαφνα ὁ μαρκήσιος, κυττάζων ἀπὸ τὴν θύραν ὁ φύλαξ ἐπιστρέφει.

— Ἐτελείωστε! ἐψιθύρισεν ὁ «Ρ»· εἴμεθα ἔτοιμοι!

Μόλις καὶ μετὰ βίας συγκρατῶν τὴν μεγάλην του συγκίνησιν, ὁ μαρκήσιος ἐκύτταξε τοὺς δύο νέους.

Ἐντελῶς ἀγνώριστος, ἐντελῶς ὁμοιος μετ' αὐτὸν ψευδο-Ροβέρτον Σαρπαντιέ, ὁ «Ρ» ἐδίπλωνε τὸ δικηγορικὸν χαρτοφυλάκιον, ἐνῶ ὁ Μωρίς Ζιλλάρ, μετ' αὐτὴν ἀτιμωτικήν στολὴν τοῦ καταδικῶν, ἐντρεπόμενος, κοκκινίζων, προσεπάθει νὰ πορεύῃ τὸ δέμα τοῦ μαρκηστίου.

— Πᾶμε... πᾶμε! ἐψιθύρισεν ὁ κ. Δερινύ. Ἐλα, Ροβέρτε... Χαῖρε, Μωρίς.

— Χαίρετε, κύριε Δερινύ, καὶ καλὴ ἐπιτυχία!

Ὁ φύλαξ ἐφθασεν, ἐνῶ ὁ Μωρίς Ζιλλάρ ἔλεγε τὰ τελευταῖα λόγια. Ὁ μαρκήσιος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ κελλίον, τρέμων καὶ μὴ τολμῶν νὰ κυττάξῃ ὀπίσω του.

Ὁ δῆθεν Ροβέρτος Σαρπαντιέ τὸν ἠκολούθει μετ' αὐτὸν ἡρεμῶν καὶ ἀξιοπρεπῶς ὅπως ποῦ ἤρμοζεν εἰς ἕνα δικηγόρον.

Ποῖος ἤμποροῦσε νὰ φαντασθῇ, ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ὁ «Ρ» ἐδραπέτευεν ἀπὸ τὴν φυλακὴν του;

— Λοιπόν, κύριοι; ἠρώτησεν ὁ διευθυντής, μόλις εἶδεν ἐπιστρέφοντας τοὺς δύο ἐπισκέπτας. Ὁ ντέτεκτιβ ἢ ὁ κλέπτης εἶνε ὁ φυλακισμένος;

— Εἶνε ὁ...

Καὶ ὁ μαρκήσιος διεκόπη ἀπὸ τὴν μεγάλην του ταραχήν.

— Ὁ ντέτεκτιβ; ἠρώτησεν ὁ διευθυντής.

— Μάλιστα... ὁ ντέτεκτιβ Μωρίς Ζιλλάρ!

— Ἀδύνατον!

— Καὶ ὅμως ὁ φίλος μου κ. Σαρπαντιέ ἰσχυρίζεται ὅτι εἶνε αὐτός, ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος, στρεφόμενος πρὸς τὸν ψευδο-δικηγόρον.

— Εἶνε ἡ πεποιθήσίς μου! εἶπε τότε ὁ φίλος τοῦ κ. Δερινύ. Ὁ νέος ποῦ εἶδα φυλακισμένον ἐδῶ, εἶνε ὁ ἴδιος ποῦ εἰργάζετο εἰς τὸ χρυσοχοεῖον τοῦ κ. Βωτιέ, εἰς τὴν Ρουένν. Εἶνε ὁ Μωρίς Ζιλλάρ.

— Μιὰ ἀμυβολία ὑπάρχει πάντοτε, ἀνέκραξεν ὁ διευθυντής. Δὲν ἔχετε ἀποδείξεις, εἶνε ἀπλῶς ἡ ἐντύπωσίς σας...

Ἐξῆρνα ὁ δικηγόρος ἐκτύπησε τὸ μέτωπόν του.

Δὲν ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀνάκρισιν, ἠρώτησεν, ὅτι τὴν ἡμέραν ποῦ συνελήφθη, ὁ φυλακισμένος ἔγραψε μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν φίλον μου κ. Δερινύ.

— Μάλιστα, τοῦ ἔστειλε μίαν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν Ἀστυνομίαν.

— Καί, ἂν ἐνθυμούμαι καλὰ, ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ σχέδιον αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς δὲν εἴμενε εἰς χεῖρας τοῦ Ἀστυνομίου;

— Πραγματικῶς, ὁ φυλακισμένος ἄρσεν ἕνα κομμάτι τοῦ σχεδίου ἐπάνω εἰς τὸ στυπόχαρτον, ποῦ τοῦ εἶχε δώσῃ ὁ κ. Ἀστυνομός.

— Ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις. Δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ πᾶμε στὸ Ντρουίλ καὶ νὰ ἐξετάσωμε τὸ κομμάτι τῆς ἐπιστολῆς. Γνωρίζω καλὰ τὸ γράψιμο τοῦ Μωρίς Ζιλλάρ καὶ δὲν θὰ γαλιασθῶ. Ἀλλῶς θὰ ἤρκει νὰ τὸ συγκρίνωμε μ' ἕν ἀπὸ τὰ γράμματά του. Ὁ κύριος Δερινύ θὰ ἔχη βέβαια.

— Ναί, ναί, ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος, ἂν καὶ δὲν ἐννοοῦσε ποῦ ἤθελε νὰ καταλήξῃ ὁ «Ρ». Ἐγὼ πολλὰ γράμματα τοῦ Μωρίς Ζιλλάρ.

— Πᾶμε λοιπόν πρῶτα στὸ Ντρουίλ, ὑπέλαβεν ὁ ψευδοδικηγόρος. Ἀνυπομονῶ νὰ ἰδῶ ἐκεῖνο τὸ χαρτί.

Μετὰ δύο λεπτά, ὁ μαρκήσιος Δερινύ καὶ ὁ «Ρ», ἐπιβαίνοντες ἀγοραίῳ αὐτοκινήτῳ, ἐφθασαν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν τοῦ Ντρουίλ.

— Τί χρειάζεται αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψις; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος, ὁ ὁποῖος ἐροβεῖτο μήπως, τώρα ποῦ ἐξῆλθε πλέον ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ὁ «Ρ» δὲν θὰ ἐκρατοῦσε τὴν ὑπόσχέσιν του.

Ἐν τούτοις εἶχαν ληρθῇ ὅλα τὰναγκαῖα μέτρα καὶ τοὺς ἠκολούθει τώρα ἕν ἄλλο αὐτοκίνητον, τοῦ ὁποῖου ἐπέβαινον τρεῖς ντέτεκτιβ, ἐντεταλμένοι νὰ προλάβουν πᾶσαν ἀπέπειραν δραπέτευσως.

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΣΤΗΝ ΚΟΡΦΗ

Τὸ βουνὸ βομὸς φάνταζε γαλάζιος ἀπ' ἀνάγια. Γκρεμοί. Καὶ ἀνὰ ἄκρον καὶ κορυφὰ σκουριά.

Βασανιστὲς τοῦ ἀνέβα μου τὰγκάδια καὶ τὰ φεῖδια. Χέρια καὶ πόδια μίτωσα, τὸ ρούχά μου ξεσκιδία,

γονάτισμα, ἀποκάτωμα... Ὁρθός, καὶ ἀναγαλλιάζω.

Τὴν κορυφὴν τὴν ἀνέβηκα καὶ ἀπ' τὴν κορυφὴν κυττάζω!

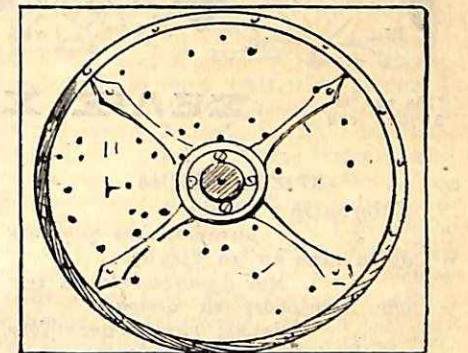
[«Νέοι Ἀνάπαστοι καὶ Ἰαμβοί», ἀπὸ τὴν νέαν συλλογὴν «Βομοί».]

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Βλέπε Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ Κεφ. IB.]

α') Παιγνιον διὰ τοὺς Γαλλομαδεῖς.

Εἰς τὸ σχῆμα αὐτὸ βλέπετε στίγματα καὶ μικρὰς γραμμὰς. Ἐὰν συνδεθοῦν μετὰ τῶν τὰ στίγματα αὐτὰ διὰ γραμμῶν, καὶ ἀκόμη μετ' αὐτὰ βοήθειαν τῶν ὑπαρχουσῶν, θὰ σχηματισθῇ κυκλικῶς τὸ πατιγνῶστον σήμερον ὄνομα Γάλλου Ἀρχιστρατήγου.

β') Παιγνιον.

Ἐστὰλῃ ὑπὸ τῆς Κυματιζούσης Κυανολεύκου

		ΛΑΣ		
	ΦΙ	ΝΗ	ΠΙ	
ΔΙΠ	ΚΟ	Ε	ΖΑ	ΦΛΩ
	ΡΙ	ΝΑ	ΑΣ	
		ΣΩΝ		

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ ποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων πόλεων τῆς Νέας Ἑλλάδος.

γ') Διὰ τοὺς Γαλλομαδεῖς

Ἀσθεῖα Παροράματα

Ἐστὰλῃ ὑπὸ τοῦ Ἡρώτος τοῦ 1913

1. — Après une bonne récolte, on peut braver la farine.

2. — La rage de livre est grande.

3. — L'eau de la course est limpide.

Ἀντίκρυ τοῦ 2ου φύλλου

α') Ὁ Τάτος περιεβλήθη τὰ πράγματα ποῦ εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του, μετεμορφώθη εἰς τὸ ὄνειρόν ποῦ βλέπετε, καὶ ὅταν τὸν εἶδαν οἱ κλέπται, ὅπου γυγνή-φύγη! — β') Κρίνος, μενεξές, μαργαρίτα, καμήλια. — γ') Le soleil luit pour tout le monde.

Ἰδε τὸν Ὁ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τοῦ, Κεφ. Β

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Εὐλογημένα τ' ἄδολα
ματάκια, ὅταν χαράζουν
ἀθῶα κάτω ἀπ' τὰ βλέφαρα,
ποῦ ἀγοπετοῦν σιμά των
σὰν πεταλοῦδες τὰ δειρά
λευκὰ καὶ τὰ σκεπάζουν
μικρὰ ἀγγελῆκια τοῦ οὐρανοῦ
μὲ τὰ λευκὰ πτερά των
μὲς ἐστὶν ὁλόθεομη φωλιά,
ποῦ τὴν φωτίζει ἀκόμα
χλωμή μὴ ἀκτῖνα τῆς αὐγῆς
μὲ τὸ θαμβό της χρώμα...

Στὰ σκυθρωπὰ εἰκονίσματα
φέγγει ἡ κاندίλα πλάγι:
νὰ τὸ ἄστρο, ἡ φάνη, οἱ Ἄγγελοι,
νὰ καὶ ὁ Χριστὸς καὶ οἱ Μάγοι.
— Ἐξω σκορπιέται ἀδόρυβο
καὶ ἀδιάκοπο τὸ χιόνι
καὶ δὴ ξυπνοῦν μὲ ἀστροφερῆ,
καιροῦργια φορεσιά.

ἡ στέγη εἶνε κατ'ὲν κλη, κατὰλευκοί εἶνε οἱ κλώνοι.
κατὰφωτὴ καὶ ὁλόλευκη
σημαίνει ἡ ἐκκλησιά...

Εὐλογημένη αὐτὴ ἡ ματιά,
γλυκεὶ καθὼς προβάλλει
σὰν ἀστρουλάκι ἀσφαρτεῖ
καὶ ἀνοίγει ἀγύλι-ἀγύλι...

Εὐλογημένο τρεῖς φορὲς
τὸ ἄδολο ἐκεῖνο στόμα,
τὴν Κοινωνία ποῦ θὰ δεχθῇ
ἀγνὸ καὶ ἀθῶο ἀκόμα...

Εὐλογημένη ἡ ἀγνὴ χαρά,
ποῦ ἀθῶα σκορπίζει τρυγύρω
τὸ μέλι της τὸ ὁλόγλυκο,
τὸ ἀτμητό της μῦθο...

Εὐλογημένοι οἱ χρόνοι αὐτοί,
χρυσὸ καὶ εὐτυχημένοι! —
Τώρα γλυκεὶ ἡ χαρὰ
καμπάνια δὲν σημαίνει.

Τώρα δὲν πέφτει ὁλο χαρὰ
πυκνὸ τὸ χιόνι ἀκόμα.
Στὰ σκυθρωπὰ εἰκονίσματα
μὴ σκέπη ἔχη ἀλωτῆ...

Τώρα ἡ γαγιά δὲν μᾶς μιλεῖ
μὲ τὸ γλυκὸ της στόμα...
Τώρα δὲν ἔρχεται ὁ Χριστὸς...
Κι ὁμοῦ θὰ ξαναρθῇ...

Τέλλος Ἄγρας

ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Εἰξεύρω, ὅτι δὲν πιστεύετε πιά σὲ φαν-
τασμα. οὔτε καὶ ἐγώ. Ὑπάρχει ὅμως
ένα φάντασμα, ποῦ τὸ πιστεύω. Τὸ εἶδα
μέρα - μεσημέρι, τὸ εἶδα στὸ φῶς
μυριάδων κεριῶν καὶ ἡλεκτρικῶν... Θά-
κούσατε βέβαια τὸν μῦθο ποῦ λέει ὅτι
ἡ ψυχὴ τοῦ σκοτωμένου γυρίζει σὰν
φάντασμα. Πολλοὶ ἄνθρωποι σκοτώνουν
τὸν καιρὸ τους μὲ τὴν φυγοποιανὴν ἢ μὲ
κάτι ἄλλο παρόμοιον. Τότε ἔρχεται τὸ
φάντασμα τοῦ σκοτωμένου καιροῦ, ἢ πλη-
ξης, καὶ κάθεται ἀπάνω στὸ σβέστο τοῦ
φονιά. Δὲν κάνει θόρυβο, φέρνει μόνο
τὸ χασμύρισμα. Ἐάν λοιπὸν θέλετε νὰ

διώξετε αὐτὸ τὸ φάντασμα μακριὰ σας,
πρέπει νὰ κάνετε ἢ νὰ σκέπτεσθε πάντα
κάτι καλὸ, καὶ κατ' ὀφείμιμο.

Πόθος τοῦ Ἑλληνισμοῦ

ΑΝΘΗ

Μέσ' ἐτάνθη ἐγὼ μεγάλωσα
Σὲ κῆπο μέσα ζούσα.
Καὶ τώρα ποῦμι δὴ μακριὰ,
Ποῦ κακὸ μοῦ κάνει!
Ἀπὸ μικρὸς τάγαπῃσα
Τὰ ὁμιόρφα μου τάνθη,
Προπάντων τῆς πατρίδος μου,
Τῆς πόλης τοῦ Φιλίππου.
Μικρὸς ἦταν ὁ κῆπος μας
Κι' ἀγνὴ πολλὰ δὲν εἶχε.
Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνα ποῦ ἦτανε,
Ἐφθάνανε γι' ἀγάπη.

Στεννομαχιστὰν

ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

Ἐνας βιολιστὴς ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ μί-
κρος εἰς μίαν συναυλίαν. Ἀλλὰ ὅταν ἦλθαν
ἡ ὥρα του καὶ ἀνοίξε τὴν θήκην τοῦ βιο-
λιτοῦ του, ἀντὶ τοῦ ὁργάνου, βρῆκε μί-
αν... μίαν μεγάλην κούκλαν.

— Ἀχ, δούλειες τῆς Φροσούλας! εἶπε
πρὸς τοὺς συναδέλφους του, ποῦ γελοῦ-
σαν διὰ τὸ πάθημά του.

Καὶ παρακαλέσας νὰ τὸν περιμένουν
ὀλίγον, ἔπῃρε τὴν θήκην μὲ τὴν κούκλαν,
μπήκε ἐν' αὐτὴν καὶ ἔτρεξε ἐπὶ σπῆτι του.
Ἐκεῖ εὗρε τὴν μικρὰν Φροσούλαν νὰ
κλαίει ἀπαρηγόρητα.

— Τί πάθες; τὴν ἔρωτᾷ, πρὶν νὰ τῆς
πῇ τίποτε διὰ τὸ βιολί του.

— Μοῦ πήραν τὴν κούκλα μου! ἐφώνη-
ξε μέσ' ἐπὶ κλάματα ἡ κόρη τοῦ βιολιστοῦ.

— Ἀπὸ ποῦ τὴν πήραν;

— Νά, τὴν εἶχα βάλῃ ἐπὶ καινούργιό
της κρεββατάκι, τὴν εἶχα κλείσει μάλιστα
μέσα, ἀλλὰ μοῦ τὴν πήραν... μαζί μὲ τὸ
κρεββατάκι!

— Μὴν εἶνε αὐτὸ; ἠρώτησε ὁ βιολι-
στὴς, παρουσιάζων τὴν θήκην, ποῦ τὴν
κρατοῦσε ἀπὸ πίσω του.

— Ἀχ, τὸ χρυσὸ μου! φωνάζει ἡ
Φροσούλα.

Καὶ ὁρμήσας, ἄρπαξεν ἀπὸ τὸ χέρι
τοῦ πατέρα της τὴν θήκην, τὴν ἀνοίξε,
ἐβγαλεν ἀπὸ μέσα τὴν κούκλαν καὶ τὴν
ἔσφιξε ἐπὶ ἀγκαλιά της, μὲ χαρὰ μητέ-
ρας ποῦ ξαναβρίσκει τὸ χαμένο παιδί της.

— Καλὰ, ἠρώτησε τότε χαμογελὼν ὁ
βιολιστὴς καὶ τὸ δικό του τὸ παιδί, ποῦ
εἶχα μέσα ἐς αὐτὸ τὸ κρεββατάκι... τί
τόκωκες;

— Ἐκεῖνο τὸ παληόβιοτο; ἀπαντᾷ μὲ
περιφρόνησιν ἡ Φροσούλα, ἐνῶ ἔφευγε μὲ
τὴν κούκλαν της· τὸ πέταξε ἀπὸ κάτω
ἀπὸ τὸν καναπέ.

Ἰδὲ τῆς Κόρης τῶν Κυμάτων

ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙ

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν γάτα μου, τὴν Λουλού,
τὸ ζῶο ποῦ συμπαθῶ πῶς πολὺ, εἶνε ὁ ἄ-
σπονδος ἐχθρὸς της: τὸ ποντικᾶκι μὲ τὰ
ξυπνά καὶ γυαλιστερά του μάτια.

Ἐπειδὴ δὲν τ' ὀφοβοῦμαι καθόλου, πολ-
λὲς φορὲς παρηκολούθησα τὰ κινήματά
του, ἐκεῖ ποῦ ἐκλεπτε τὰ καλαμπόκι ποῦ
ἐρρίζωνε ἐπὶς ὀρνίθες. Τί χαριτωμένο
ποῦ εἶνε καὶ τί νόστιμο ποῦ μορφαίνει
τὸ μουτράκι του.

Προχθὲς ἔμαθα, ὅτι ὁ προστατευόμε-
νός μου ποντικὸς κολυμβᾷ θαυμάσια,
καὶ ὅτι κάποτε, διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν σκλη-
ρότητα μερικῶν κακῶν παιδιῶν, ἐβούτηξε
ἐπὶ θάλασσα καὶ βγήκε πολὺ μακριὰ σὰν
τέλειος κολυμβητής. Ἐμαθα ὅτι ἔχει καὶ
ἄλλα ἀκόμη προτερήματα ὁ ποντικὸς, τὰ
ὅποια δὲν ἐγνώριζα. Νομίζω ὅμως, ὅτι
αὐτὰ εἶνε ἀρετὰ, διὰ νὰ εἰσθε καὶ σεῖς
τῆς γνώμης μου, ὅτι τὸ ποντικᾶκι εἶνε
ένα ζῶο χαριτωμένο. — Νά, θὰ μοῦ εἰπῇτε
ἀλλὰ ἀπὸ μακριὰ. — Ὅσο γι' αὐτὸ εἶμαι
ἐντελῶς συμφωνῶν.

Νησιωτοπούλα

ΨΙΧΟΥΛΑ

Μὴν πῆτε ποτέ σας: «θὰ γράφω ἕνα
ποιήμα ἢ μίαν σκέψιν»· σπαγίως θὰ τὸ
κατορθώσετε. Ἀφήστε τὴν ἐμπνευσιν νὰ
ἔλθῃ μόνη της.

Δὲν πρέπει νὰ ντρέπεται κανεὶς ὅταν
τὸν γελοῦν, ἀλλὰ ὅταν γελᾷ τοὺς ἄλλους.

«Ὅταν μὲ καταλαμβάνῃ τὸ dolce far
niente», δὲν ἀνησυχῶ καὶ πολὺ ἔξω
ὅτι τὴν περίοδον αὐτὴν τῆς χαυνώσεως θὰ
διαδεχθῇ μία νευρικὴ δραστηριότης, ἡ
ὅποια θὰ ἀναπληρώσῃ ὅλα τὰ κενά.

Ἡ μισὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου περνᾷ μὲ
τὰς ἀναπολήσεις τοῦ παρελθόντος, καὶ ἡ
ἄλλη μισὴ μὲ τὰς ἐλπίδας τοῦ μέλλοντος.
Καὶ ἔτσι ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ παρὸν εἶνε
μία στιγμὴ χωρὶς διαστάσεις.

Εὐτυχεῖς ἄνθρωποι οἱ μοιρολάτραι! Ἡ
δυστυχία των παρηγορεῖται μὲ δύο λέξεις:
«ἦταν γαρτὸν».

Πολλοὶ ὀνομάζουν τὰς ἀναιμνήσεις «γλυ-
κειές». Γιὰ μένα, εἴτε μοῦ ἐνθυμίζου
ἡμερὲς θλιβερὴς, εἴτε μὲ κάνουν νὰ λαχ-
ταρήσω χαρὲς ποῦ πέταξαν γιὰ πάντα,
εἶνε πάντοτε γλυκύτικες.

«Ὁ ἄνθρωπος γεννᾶται καλός, εἶπεν ὁ
Ρουσσώ, ἀλλ' ἡ κοινωνία τὸν διαφθείρει».
Μὰ ἀφοῦ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐγεννήθησαν
καλοὶ, πῶς ἡ κοινωνία, τὸ σύνολον δη-
λαδὴ τῶν ἀνθρώπων, εἶνε κακὴ;

Βασίλειος δ Βουλγαροκτόνος

ΠΑΙΔΙΚὸν ΠΝΕΥΜΑ

Μητέρα καὶ κόρη.

— Ἐλένη, εἶσαι πολὺ κακὸ παιδί!
Αἰώνως μὲ λυπεῖς. Καὶ κάθε φορὰ ποῦ
κάνεις καμμιὰ ἀταξία, μοῦ προσθέτονται
ἄσπρα μαλλιά.

— Τότε λοιπὸν, μαμμά, ἐσὺ θὰ ἦσυν
ἀκόμη πῶς κακὸ κορίτσι. Κῦτάξτε τὴ γι-
γιά: τὰ μαλλιά της εἶνε ὅλα ἄσπρα!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώτος τῶν Βαλκανίων

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Ἐυφροσύνης
τὴν 22αν Δεκεμβρίου 1915

ΚΑΛΑ ΣΑΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ, ἀγαπητὰ
μου παιδιὰ! μὲ ὕψιστον καὶ νὰ χαρὰν νὰ περά-
σετε τὰς ἁγίας αὐτὰς ἡμέρας. Καὶ μὲ φρόνησιν.
Παιδιὰ μου, χωρὶς πολλὰς τρελλὰς, ποῦ θὰ σὰς
ἐκάναν εἰπεῖν νὰ μετανοήσετε καὶ θὰ σὰς γαλοῦ-
σουν ὅλην τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ἐορτῆς...

Μερικοὶ Πρακτορὲς μοῦ γράφουν, ὅτι οἱ ἀγο-
ρασταὶ των παραπονοῦνται διὰ τὸ χαρτὶ τοῦ φυ-
λάδιου των. Ἀλλ' ἔλεος, δὲν εἶνε πολὺ καλὴς ποιό-
τητος, ἀλλὰ μήπως καὶ τῶν συνδρομητῶν, σχε-
τικῶς, εἶνε πολὺ καλλιτέρας; Αὐτὰ τὰ χαρτὰ
ὑπάρχουν τώρα εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ αὐτὰ μετα-
χειρίζομαι κατ' ἀνάγκην. Ἀν ἐρωτᾷτε δὲ διὰ τι-
μὴν, μᾶλιστα ὅτι εἶνε ὑψηλὴν κατὰ ἑκατὸν
πενήντα τοὺς ἑκατόν! Χαρτὶ δηλαδὴ, τὸ ὅποι-
ον πρὸ τοῦ πολέμου μὲν ἐστόργιζε 10 δραχ., τὴν
δεσμίδα, τὴ πληρώσω τώρα δρ. 25! Νὰ εἰσθε
λοιοῦν καὶ ἐνὶ τῇ ἐκτίμησιν κατὰ ἑκατὸν
τὴν συνδρομὴν καὶ τὴν τιμὴν τοῦ φύλλου, καὶ νὰ
ἐξοφλοῦνται, διὰ νὰ καλύπτεται αὐτὴ ἡ τόσον
ὑπερόχος δαπάνη.

Ἐνδοξὴ Σπάρτη, ἐνέκρινε καὶ τὸ ψευδὸς—

παραπονεῖται ὅτι εἰς τὴν Κέρκυραν δὲν ὑπάρχει
κανένας Μικρὸς Σὺλλογος τῆς Διαπλάσεως. Καὶ
ὅμως ἐκεῖ ἔχω τούτους φίλους. Ἀλλ' ἔλεος, δὲν
εἰσπορεῖ τώρα νὰ ἰδρυνθῇ ἕνας Σὺλλογος; Ποῦτος
ἢ ποῖα ἀναλαμβάνει τὴν πρωτοβουλίαν;

Ἡ Ἑλλάς τοῦ Κωνσταντίνου μοῦ γράφει:
«Ἀπὸ τώρα ἤρριξε τὴν οὐδία (ἐννοεῖ τὸ ἐνδια-
φέρον, ἢ συγκίνησιν), τοῦ Μικροῦ Ἑρρίκου Δαλ-
λινῶ. Εἶνε ἄξιος τῶν ἐπαίνων σας, διότι οὐδε-
νὸς ἄλλου μυθιστορήματος ἀρχίζει ἡ οὐσία ἔτσι
γρήγορα». Φαντασθῆτε λοιπὸν τί ἀπόλαυσιν θὰ
ἔχετε πέρα καίτω. — Φωτογραφία ἐλήφθη.

Καὶ βέβαια ποῦ γιὰ τὸ καλὸ σου, ἔ-
καμα ἐκείνη τὴν παρατήρησιν, Δοξασμένε Ρήγε,
διὰ τὸ ὕψος. Ἀλλ' ὅπως εἶσαι δικαιολογημένος,
ἀφοῦ ἡ ἑλληνικὴ δὲν εἶνε ἡ πρώτη γλῶσσα ποῦ
ἐμαθες καὶ, ὅταν γράφῃς ἑλληνικὰ, σκέπτεσαι
γαλλικὰ ἢ ἰταλικὰ καὶ τὰ μεταφράζεις. Νομίζω
γι' αὐτὸ, ὅτι τὸ ὕψος σου θὰ γίνῃ πολὺ καλλί-
τερον, ἂν μεταφράζῃς τὰς σκέψεις σου εἰς τὴν
ὁμιλουμένην καὶ ἀποφύγῃς τὰ βαθεῖα ἑλληνικά.
Ἰδοὺ τί μοῦ γράφει καὶ ἕνας Σχολάρχης, ὁ κ.
Ν. Ι. Α.: «Ὅτε ἤμην μαθητής, ἐνεγράφην
εἰς τὸ πρῶτον τάξεως περιοδικὸν σας ἡμην ἐκ
φύσεως εὐφρανταστος καὶ ἡ ἀνάνυσίς του μὲ
ἀνύφωρον εἰς τὰς σφαῖρας τοῦ ἰδανικοῦ. Ἐξῆς
πάντες οἱ ἑλληνοπαῖδες νὰ μελετῶσιν αὐτὸ, —

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰοῦδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται
ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1.
Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς
30 Νοεμβρίου 1916. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἢ
νῆκουν εἰς ἀγῶνι, καὶ δὲν ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια).

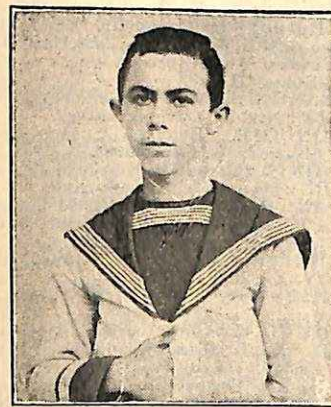
Νέα ψευδώνυμα Κληρίκων: Ἀρτεμίδης, κ.
(ΜΑ.). Ἑλληνικὴ Καρδιά, κ. (ΜΜ.). Ἐκπο-
θητὴς τοῦ Βυζαντίου, κ. (ΑΠ.). Ἀρχιμήδης, κ.
Μυροῦνη, κ. (Μ Π.). Πατριωτικὸς Πόθος, κ.
(ΧΘ.). Πουίτοια Σαπφώ, κ. (ΜΤ.). Διπλόφυλλον
Ἀετός, κ. (ΑΜ.). Εὐα, κ. (ΧΡ.). Ροδοστεφανω-
μένη Ἀνοιξίς, κ. (ΣΒ.). Ὀρειοπόλος Κων-
σταντινουπόλεως, κ. (ΙΜ.). Κνανόλεον Λά-
βαρον, κ. (!—). Ἀκτὴ κ. (ΔΜ.). 13 Μαΐου
1915, κ. (ΘΚ.). Νηρημία, κ. (ΘΚ.). Ζακυνθινὴ
Ναυτοπούλα, κ. (ΑΜ.). Ἀστυ τῶν Ὀνείρων
κ. (Ζήτ. τ. ἐθν.). Ἐνδοξὸς Σπάρτη, κ. (ΕΛ.).
Ἀτρωμένος Κολοκοτρώνης, κ. (ΑΔ.).

Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: Νέος Ἑλ-
λην, κ. Ἀδδα, κ. Νεαρά Κοῦσσα, κ. Ἐνδοξὸς
Κνανόλεον κ. Ὁραία Γαλάτεια, κ. Φυτᾶ-
μιος Ἀκτὴ, κ. Ἡρώς τοῦ 1913, κ. Κῦμα τοῦ
Θερμαϊκοῦ, κ. Χουσιολαμπίς, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλά-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

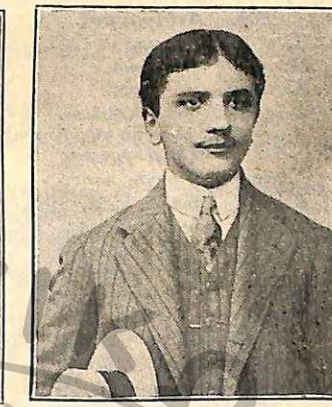
ΜΙΧΑΗΛ Α. ΤΡΙΚΑΣ (Δο-
ξασμένος 1912) ἐκ Κορίνθου. Α'
Βραβεῖον 13ου Διαγωνισμοῦ
Ἑσπαθώματος.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΜΠΑΤΖΙΑΛΑΣ
(Γέρονς τοῦ Μοσῆ). ἐν Τριπό-
λει. Α' Βραβεῖον 15ου Δια-
γωνισμοῦ Ἑσπαθώματος.

ΒΑΣ. Γ. ΠΟΥΛΟΥΠΟΥΛΟΣ (Με-
λαχροῖνο Διαβολῆ). ἐν Τριπό-
λει. Β' Βραβεῖον 15ου Δια-
γωνισμοῦ Ἑσπαθώματος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡ. Ε. ΠΑΝΤΑΖΗΣ
(28ῆς Οκτωβρίου) ἐν Ἰωαννίνοις.
Β' Βραβεῖον Δημογραφικοῦ
τοῦ 1913.

ἡμιν τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ ἔστειλε τὰ ζητηθέντα.
Ὁ διαγωνισμὸς τοῦ Ἑσπαθώματος τρέχει
δυσλόν. Δηλαδὴ ἀπὸ τώρα ὡς τὸ τέλος Σεπτεμ-
βρίου, εἰσπορεῖτε νὰ ἐγγράφετε συνδρομητάς.

Νά, Μία Τρελλοῦλα, σὲ ἀνέφερα εἰς τοὺς
ἀπαθμούς, διὰ νὰ ἰδῇς ὅτι ἐλήφθη ἡ κάρτα σου.
Καὶ ἡ Ἀσκήσις ἐκείνη εἶνε ἀπὸ τὴν Σὺλλογὴν
σου, ἀλλὰ τὴν διεσκεύασα ἐγώ, — τὸ ὅποιον,
ἄλλως, κάμνω συχνά. Ὅλγαι εἶνε αἱ Ἀσκήσεις
ποῦ δημοσιεύονται ἀκριβῶς ὅπως στέλλονται.

Καλὰ, Στεννομαχιστὰν, μὴν κάνῃς ἔτσι καὶ
τὸ πιστεύω: κανένας ἄλλος δὲν μάγαπᾷ περισ-
σότερο ἀπὸ σένη. Ὅμοιος, μπορεῖ, ἀλλὰ περισ-
σότερο, ποτέ! — Εἶσαι εὐχαριστημένος;

Καὶ ἡ Λορελάϊ πληροφορεῖ τὴν Χάριν, ὅτι
τώρα θὰ δέσῃ ἕνα Λεῖκωμα Μ. Μυστικῶν μὲ 50
πετράδια. Ἐ, ἀρετὰ εἶνε!

Ἡ Τρελλὴ Κορφατοπούλα μὲ παρακαλεῖ
νὰ διαβιβάσω τὰ θερμὰ της συλλυπητήρια εἰς
τὴν Ἡοσιώην Σάμον διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀγα-
πητοῦ της Ἑρμοῦ, καὶ παρακαλεῖ τὸν Θεὸν νὰ
τῆς δῇ ὑπομονὴν εἰς τὰ τόσον συχνὰ καὶ με-
γάλα της δυστυχήματα...

Ὁ Γεώργιος Α' ποῦ ἐσπαθώνει — χαμπρά,

Εἰς τὸν ἐρχομὸν Τέλλον Ἀγορᾶς τοῦς χαριε-
σμούς μου.

Ὁραῖος ἐπιστολὴς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν
ἐβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Ἑλληνικὴ Καρδιά,
Ἀρματωλὸς τοῦ 21, Ἀδδα, Κελαροῦτον Ρυά-
κιον, Νέος Ἑλλην, Ἐθνικὸν Ἰδεώδες, Ρε-
ξεντᾶ, Γυθειωτάκι καὶ Νικηφόρος Ἐδζωνος.
— Ἐξέτελεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐ-
χαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀδελφὴν τὴν ἐβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς:
«Τὸ φῶς — μὲλ». — Στὸ τραῖνον. — Ἐπιστολὴ
μῆς ἀπευθύν. — Στεννομαχί. — Ἡ πρώτη
διδασκαλία μου. — Μὴ πιστεύετε εἰς τὰ φαν-
τάσματα. — Ἡ νύξ τοῦ Αὐγούστου. — Τὸ βα-
πόρι. — Γιὰ τὴν Πατρίδα. — Ἐξομολογία
μου. — Ἀκριβὲς. — Ἀγαθοεργὸς Στίξις.
— Ἰδὲν ἡ συνθήκη τῶν δώρων. — Παιδικὰ
Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς ἑξῆς. Δια-
γωνισμοὺς.

Κριτικὴ τῆς Σημερινῆς Σελίδος εἰς τὸ
πρόσθετον φύλλον.

ἔσυν: ἡ Ἑλλάς τοῦ Κωνσταντίνου (0) μὲ
Γιὰ τὴν Πατρίδα, Ὁραῖον Γαλάτεια, Ρεζαν-
ταν. — ἡ Ἀλφειὸς Μαργαριτῶν (0) μὲ Στέφανον
Νίχης. Ὑπερασπιστὴν τῆς Ἑλευθερίας.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους, διὰ:
Μελ. Γ. Μελ. (αὐτὸ, δυστυχῶς, δὲν εἶνε δικαί-
ωμα τῶν ἀγοραστῶν) Νηρημία (ὅλα δεκάτ.)
13 Μαΐου 1915 (εὐχομαι νὰ γίνῃς ἐντελὴς κα-
λά). Ἀστέρτα τῆς Δόξης (αὐτὰ δὲν εἶνε σωστά)
εἶμαι βέβαια ὅτι ὅλοι ἐργάζεσθε μὲ εὐλαχρίαν.
Ἡοσιώδα Ἑλληνοπούλα (ἔστειλα τὸ δ' μέρος
τῆς «Κασσιένας» θὰ τελειώσῃ μὲ τὴν πρώτην
ἐξαμηνίαν κατόπιν θὰ δημοσιεύσω ἄλλο μυθι-
στορήμα. Ἀετιδία (

